

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci **žalobce: N.T.D., IČ 49336088, bytem „X“**, zastoupeného JUDr. Štěpánkou Mikovou, advokátkou, se sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha 1, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 9.12.2014, č.j. 45767-5/2014-900000-304.3,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v platném znění (dále jen „daňový řád“) změněno rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 1.8.2014, č.j. 39097-2/2014-590000-12, jímž tento správní orgán I. stupně (dále jen „celní úřad“ nebo „správní orgán I. stupně“) rozhodl podle ust. § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, v platném znění (dále jen „zákon o spotřebních daních“) o propadnutí vybraných výrobků zajištěných dne 5.4.2014 žalobci jako podnikající fyzické osobě, převážených v motorovém silničním vozidle zn. Peugeot Boxer, rz „X“, a to cigaret a tabáku ke kouření, konkrétně uvedených v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce uvedl v žalobě námitky, které krajský soud pro přehlednost zařadil do následujících žalobních bodů:

1) Žalobce již v průběhu daňové kontroly „příslušníkům celního úřadu“ předložil doklady – faktury vztahující se k převáženým vybraným výrobkům, ty prokazovaly nabytí vybraných výrobků v souladu se zákonem a jejich zdanění, to celní úřad odmítl uznat s tím, že nejsou dokladem o přepravě ani o prodeji.

2) Celním úřadem nebyl vypracován žádný protokol, v samotném výroku o zajištění vybraných výrobků však správce daně uvádí nesprávné názvy cigaret, které absolutně neodpovídají názvu výrobků, pod kterými jsou tyto obchodovány, a proto „*není divu, že nebyl schopen vybrané výrobky ztotožnit s předloženými doklady*“. Na to byl celní úřad žalobcem upozorněn podáním ze dne 26.6.2014, tomu nevěnoval pozornost a ve výroku o propadnutí vybraných výrobků tuto vadu „*nezhodil*“. Výrok rozhodnutí správního orgánu je tak neurčitý, neboť takové cigarety „*neexistují*“.

3) Žalobce zopakoval svou odvolací námitku o tom, že „*z důvodu obavy a bezpečí majetku, užívá zastavené vozidlo částečně jako sklad*“, tedy převážené výrobky se nemusí množstevně shodovat s předloženými doklady, neboť od okamžiku jejich nákupu do provedení daňové kontroly mohl uplynout delší časový úsek a v okamžiku provedení kontroly nevykonával dopravu.

4) Výrok žalovaného rozhodnutí je zmatečný z důvodu neexistence tabákových výrobků, provedená částečná změna výrobku není bez uvedení celého výroku po změně možná.

5) Žalobce namítl, že nevykonával dopravu, ale vozidlo využíval jako provozní sklad, žalovaný se chybně vypořádal s procesní obranou žalobce, že vozidlo používal jako provozní sklad. Žalovaným uvedená definice pojmu „*doprava*“ spíše „*nahrává*“ argumentaci žalobce, že se v jeho případě o žádnou dopravu nejednalo, kdy žalobce nepřemísťoval hmotné statky cílevědomě, s účelem jejich pohybu nebyl přesun z místa A do místa B. Žalobce pouze po nákupu vybraných výrobků tyto umístil do skladu (vozidla), které poté užíval k běžnému provozu, avšak účelem jeho pohybu nebylo provést cílevědomý přesun vybraných výrobků, nýbrž pouze přemísťoval svůj sklad zboží, v rámci čehož docházelo i k nahodilému pohybu vybraných výrobků. Nevykonával tak dopravu ve smyslu ust. § 5 zákona o spotřebních daních a povinnosti v tomto ustanovení uvedené se jej tedy netýkaly. Poté v závěrečné části zopakoval svou argumentaci uvedenou ve výše zmíněných žalobních bodech, rozvedl pouze svou námitku týkající se tvrzení, že celní orgán nebyl schopen většinu vybraných výrobků označit přesným obchodním názvem a namísto toho si pomáhal pomůckami typu LLM blue tvrdé akce, takže nemohl být schopen zajištěné zboží ztotožnit se zbožím uvedeným na dokladech. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření odkázal na žalované rozhodnutí, přičemž se neztotožnil s námitkami žalobce. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky není sporné, že dne 5.4.2014 celní úřad provedl místní šetření na silnici č. I/17 v obci Nový Dvůr, průběh místního šetření byl zaznamenán v protokolu č. 20119/2014-590000-72. Tato kontrola se týkala přepravy výrobků zmíněným motorovým vozidlem, které bylo řízení v době kontroly žalobcem a v něm byly zjištěny tabákové výrobky, cigarety a tabák ke kouření, v množství uvedeném ve výroku rozhodnutí celního úřadu. Následně bylo v kontrole pokračováno v prostorách pracoviště Celního úřadu v Pardubicích, kam bylo toto vozidlo dopraveno. Zároveň je nesporné, a ostatně to ani žalobce nepopírá, že při kontrole nebyly k tabákovým výrobkům přepravovaných ve vozidle předloženy žádné doklady, přičemž žalobce uvedl, že je jejich vlastníkem a pouze je ve vozidle skladuje, že pokud by je zanechal na provozovně, mohly by mu být odcizeny, dále uvedl, že tabákové výrobky nezakoupil na jednom místě, ale u různých prodejců. Až v průběhu kontroly vozidla na odloučené pracoviště celního úřadu byly předloženy doklady neznámou osobou, které se měly vztahovat k dopravovaným tabákovým výrobkům. Následně celní úřad vydal rozhodnutí o zajištění výrobků (rozhodnutí ze dne 8.4.2014), a dne 1.8.2014 vydal rozhodnutí, kterým podle ust. § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních rozhodl o propadnutí vybraných výrobků zajištěných žalobci v souvislosti s uvedenou kontrolou zmíněného vozidla a výrobků v něm přepravovaných.

Podle ust. § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních pokud správce daně nerozhodne o uvolnění vybraných výrobků nebo dopravního prostředku, rozhodne o jejich propadnutí v případě, že je vlastník těchto výrobků nebo dopravního prostředku znám (§ 42d odst. 1 písm. a/ zákona o spotřebních daních).

Podle ust. § 5 odst. 1 zákona o spotřebních daních na daňovém území České republiky se prokazuje zdanění vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu daňovým dokladem nebo dokladem o prodeji či dokladem o dopravě vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 6). Zdanění vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených se prokazuje pouze tehdy, nejedná-li se o vybrané výrobky pro osobní spotřebu (§ 4 odst. 6, § 32 odst. 2, 4 a 5). Podle ust. § 5 odst. 6 zákona o spotřebních daních vybrané výrobky uvedené do volného daňového oběhu lze dopravovat pouze s daňovým dokladem, s dokladem o prodeji, s dokladem o dopravě nebo s rozhodnutím podle odst. 5 (jedná se o rozhodnutí o propuštění vybraných výrobků do režimu volného oběhu nebo do režimu aktivního zušlechťovacího styku systému navracení nebo jiným rozhodnutím správce daně o vyměření daně – pozn. krajského soudu).

V projednávané věci byly splněny zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o propadnutí žalobcem přepravovaných výrobků, když při místním šetření dne 5.4.2014 zjistil celní úřad, že žalobce ve zmíněném vozidle přepravoval vybrané výrobky v množství uvedeném ve výroku rozhodnutí celního úřadu, přičemž při kontrole nebyly k těmto tabákovým výrobkům předloženy žádné doklady, čili žalobce přepravoval tyto výrobky bez příslušného dokladu (daňový doklad, doklad o prodeji, doklad o dopravě nebo rozhodnutí podle odst. 5 zákona o spotřebních daních). Tyto skutečnosti jednoznačně vyplývají z protokolu č. 20119/2014-590000-72, založeného ve správním spisu. K jednotlivým žalobním bodům uvádí krajský soud následující argumentaci:

Ad 1) Z podkladu rozhodnutí, zejména z protokolu o zajištění č. 20119/2014-590000-72 jednoznačně vyplynulo, že v nákladovém prostoru zmíněného vozidla byly zajištěny vybrané výrobky – tabákové výrobky, přičemž toto zjištění bylo učiněno poté, co bylo

zmíněné vozidlo jako motorové vozidlo účastníci se silničního provozu, při dopravě, zastaveno a zkontrolováno. Žalobce nepopřel, ostatně to i v průběhu kontroly potvrdil (viz zmíněný protokol), že při zastavení u sebe žádné doklady k tabákovým výrobkům neměl, ty byly předloženy až v průběhu kontroly a následného řízení. Proto v dané věci byl splněn základní zákonný předpoklad pro vydání žalovaného rozhodnutí, tj. to, že žalobce jako vlastník uvedených výrobků přepravovaných zmíněným vozidlem (sám žalobce potvrdil, že se jednalo o výrobky v jeho vlastnictví, ostatně to nepopřel ani v žalobě), nepředložil při kontrole žádný doklad, který by se vztahoval k těmto výrobkům. Z ust. § 5 odst. 6 zákona o spotřebních daních vyplývá, že zákonný předpoklad pro vydání rozhodnutí o propadnutí výrobku je naplněn existencí skutečnosti zahrnující zjištění a prokázání dopravy uskutečněné bez daňového dokladu, dokladu o prodeji, či dokladu o dopravě, event. rozhodnutí podle odst. 5 zákona o spotřebních daních (§ 5 odst. 6 zákona o spotřebních daních). K vydání rozhodnutí o propadnutí vybraných výrobků tak podle názoru krajského soudu plně postačuje zjištění a prokázání skutečnosti, že během přepravy (tj. v jakémkoliv okamžiku přepravy) jsou vybrané výrobky přepravovány bez uvedených příslušných dokladů a dodatečné doložení těchto dokladů již nemůže zabránit postupu, který byl celním úřadem v projednávané věci zvolen. Podstatné v dané věci tedy bylo zjištění celního úřadu (navíc ani nezpochybněné žalobcem), že tyto výrobky byly dopravovány bez uvedeného příslušného dokladu, které byly doloženy dodatečně, což však nemělo vliv na zákonnost postupu celního úřadu.

Ad 2) Žalobci lze sice přisvědčit, že součástí spisu není protokol o místním šetření, avšak v dané věci žalobce nemohl být krácen na svých právech, když průběhu místního šetření byl zaznamenán v protokolu o zajištění vybraných výrobků č.j. 20119/2014-590000-72. K další námitce uvedené v tomto žalobním bodu týkající se identifikace druhu zajištěného množství tabákových výrobků je třeba uvést, že i případné jiné označení převážených vybraných výrobků (tj. i kdyby celní úřad nebyl schopen „většinu vybraných výrobků označit přesným obchodním názvem“ a namísto toho si pomáhal pomůckami typu „LLM blue tvrdé akce“, když přesné označení výrobku je „LLM Blue Label KS“, jak tvrdil žalobce v žalobě, a to v její závěrečné části), tak to nemohlo mít vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí, když bylo nesporné, že se jednalo o jedny a téže tabákové výrobky, přičemž jejich nepřesné označení nemohlo mít vliv na zjištění, že je žalobce přepravoval bez příslušných dokladů. I kdyby bylo označení nepřesné, umožňuje identifikovat jednotlivé druhy a jednotlivá balení v celkovém zajištěném množství tabákových výrobků, což lze potvrdit i samotným vyjádřením žalobce ze dne 26.6.2014 (č.j. 22583-6/2014-59000-31), který sám v části IV. tohoto vyjádření, jenž je součástí správního spisu, identifikoval některé zajištěné tabákové výrobky ve vztahu označení uvedeném na jím předložených dokladech.

Ad 3) Námitku uvedenou v tomto žalobním bodu uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Proto bylo podstatné, jakým způsobem se s touto námitkou vypořádal žalovaný. Ten k tomu v žalovaném rozhodnutí uvedl následující závěr:

„Při posuzování, zda se v tomto konkrétním případě se jednalo o dopravu nebo skladování GŘC uskutečnilo správní uvážení ve vztahu k neurčitému právnímu pojmu „doprava“, neboť tento není v ZSpD definován.

Pojem „doprava“ GŘC chápe v rámci svého uvážení jako jakékoli cílevědomé přemísťování osob či hmotných statků, provedené buď vlastní silou, nebo silou zprostředkovanou za účelem přesunu z místa A do místa B. Není přitom rozhodné, zda k přesunu osob nebo zboží. V daném případě je ze spisu (zejména z protokolu, vyjádření

odvolatele ze dne 26. 6. 2014) a odvolacích námitek zřejmé, že odvolatel v okamžiku zastavení uskutečňoval silničním dopravním prostředkem přemísťování zboží, mj. předmětných vybraných výrobků mimo místo své provozovny a bydliště. Není přitom rozhodné, zda bylo zboží přemísťováno účelově (např. úmyslné převážení z místa na místo) nebo „nahodile“, tak jak tvrdí odvolatel.

Odvolateli tak není možné přisvědčit v argumentaci, že v daném případě nevykonával přepravu vybraných výrobků ve smyslu ZSpD, ale pohyboval se se skladem a tudíž neměl povinnost mít v okamžiku přepravy u sebe doklady podle § 5 ZSpD. Podstatná je přitom skutečnost, že konáním odvolatele došlo k naplnění pojmu doprava v tom, že v okamžiku zastavení dopravního prostředku uskutečňoval přemísťování vybraných výrobků z místa A do místa B, tj. uskutečňoval dopravu. Na odvolatele tak plně dopadá povinnost podle § 5 odst. 6 ZSpD.“

S výše uvedeným závěrem žalovaného se krajský soud zcela ztotožňuje. K tomu navíc dodává, že pokud žalobce tvrdil, že „vozidlo používal jako provozní sklad“, tak to byl jeho osobní, účelový názor, který neodpovídá skutečnosti a zejména pak platné právní úpravě. Jestliže žalobce byl kontrolován při provozu zmíněného vozidla na pozemní komunikaci, tak se v případě žalobce jednalo o účastníka provozu na pozemních komunikacích (zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění), když, jak jistě uzná sám žalobce, není možné v silničním provozu na pozemních komunikacích „provozovat sklad“, ale provozovat vozidlo, jelikož podle ust. § 2 odst. d zákona o silničním provozu řidič je účastník provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj; řidičem je i jezdec na zvířeti. V době kontroly bylo vozidlo žalobce zastaveno v běžném silničním provozu na pozemní komunikaci, o čemž není pochyb, tedy žalobce se účastnil jako řidič provozu na pozemních komunikacích a řídil motorové vozidlo, tedy použil v tento okamžik vozidlo nikoliv jako provozní sklad, jak tvrdí, ale jako motorové vozidlo v souladu se zákonem o provozu na pozemních komunikacích. V tom případě nemohlo toto vozidlo plnit funkci „skladu“, ale pokud se v něm nacházely zmíněné vybrané výrobky, tak se nejednalo o výrobky umístěné ve „skladu“, ale v motorovém vozidle pohybující se na pozemní komunikaci, kdy jeho řidič byl účastníkem provozu na pozemních komunikacích a uvedené výrobky tak byly přepravovány. I kdyby účelem jejich „pohybu“ nebyl přesun z místa A do místa B, ale jednalo by se o „nahodilý pohyb“ (jak tvrdí žalobce v žalobě), zřejmě by se jednalo ve smyslu tohoto tvrzení o pohyb bez vybraného cíle (tj. žalobce by při zahájení řízení vozidla vyrazil neznámým směrem, s neznámým cílem, jezdil by např. stále „dokolečka“ kolem určitého místa – ostatně žalobce v žalobě nevysvětlil, o jakýže to konkrétní „nahodilý pohyb“ vybraných výrobků by se jednalo), tak i v takovém případě by se přece muselo jednat o přesun z místa A do místa B, neboť jestliže, logicky vzato, žalobce takovou jízdu musel nutně v nějakém místě A zahájit a v nějakém konkrétním místě B ji musel ukončit (krajský soud nepředpokládá, že by vozidlo žalobce bylo perpetuum mobile). Posledně zmíněný závěr uvádí krajský soud argumentum ad absurdum, pro ilustraci účelové povahy této námitky.

Ad 4) K námitce týkající se identifikace vybraných výrobků se již krajský soud výše vyjádřil, v případě námitky týkající se tvrzení žalobce o tom, že byla nesprávně změněna pouze část výrobků, aniž by bylo uvedené celé znění výroku po změně, krajský soud uvádí, že základní požadavek v dané věci, srozumitelnost výroku, byl v dané věci splněn, když i po provedené změně žalovaným rozhodnutím byl tento požadavek naplněn. Jak je uvedeno v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, nebylo z výroku celního úřadu zřejmé vlastnictví

zajištění vybraných výrobků, přičemž v dané věci nebylo sporu o tom, že zajištěné vybrané výrobky jsou ve vlastnictví žalobce (ostatně sám žalobce tuto skutečnost nepopřel), proto žalovaný tuto skutečnost doplnil do výroku rozhodnutí, ve kterém uvedl úvodní část rozhodnutí celního úřadu po této změně, tj. nahradil úvodní část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně tímto zněním:

*„... Celní úřad pro Pardubický kraj jakožto správce daně místně a věcně příslušný podle ustanovení § 6 odst. 2 a § 8 odst. 1 písm. c) zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů a ustanovení § 1 odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále pouze „zákon o spotřebních daních“) rozhodl podle ustanovení § 42d odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, za použití ustanovení § 101 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále pouze „daňový řád“), o **propadnutí** vybraných výrobků zajištěných dne 5. 4. 2014 podnikající fyzické osobě D.N.T., místo podnikání Novoměstská 343, 53701 Chrudim, IČ: 493 36 088 (dále pouze „daňový subjekt“), převážených v motorovém silničním vozidle tovární značky Peugeot Boxer, RZ „X“, a to níže uvedených cigaret a tabáku ke kouření, které jsou v jejím vlastnictví ...“, s tím, že z této změny vyplývá, že další část výroku obsahující výčet jednotlivých tabákových výrobků, o kterých bylo rozhodováno, byla ponechána bez změny, když výše citovaná změna výroku rozhodnutí celního úřadu a forma změny úvodní části rozhodnutí celního úřadu nevzbuzuje důvody pro pochybnost, že změněná úvodní část nepokračuje původním výčtem jednotlivých vybraných výrobků, o kterých bylo rozhodnuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Výrok žalovaného rozhodnutí je v souladu se zákonem, když žalovaný v jeho záhlaví uvedl, že rozhodoval o odvolání žalobce, prvoinstanční rozhodnutí pak ve výroku částečně změnil, přičemž takové rozhodnutí o odvolání se opírá o ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění. Zároveň z odůvodnění žalovaného rozhodnutí vyplývá, z jakého důvodu byla tato změna provedena.*

Ad 5) Rovněž tento žalobní bod nebyl důvodný, když podrobnou argumentaci krajský soud uvedl k žalobnímu bodu ad 3).

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.r.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšný žalovaný se tohoto práva vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. února 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová